

Leopold Turšič:

Pomladna balada.

Iz kota ob cerkvi se je pojavila
bolniku v sanjah in ga pozdravila:
»Svoj vrtec pomladni očisti, oplevi,
na pot te pridem povabit že drevi!...«

Prebudil se je in se v mater ozrl:
»Kaj res že nocoj, že nocoj bom umrl? —
Joj, mati, ljubljena mamica,
kak mrzla brez tebe bo jamica...«

Zdaj kukavica oglasila se je
s trikratnim pozivom iz solčnih logov:
»Ne drevi še, mati, čez tri dni, kajne,
bom z ženo šel belo k Očetu domov?...«

In mati ob zglavju tolaži drhté:
»Čez tri dni še ne in ne drevi...
Tri leta so bila ti šteta — sevé,
ne dnevi, moj sinko, ne dnevi...«

»Tri leta so nama kot dnevi trijé,
morda le tri urice kratke, kdo ve? —
Joj, mati, ljubljena mamica,
kak mrzla brez tebe bo jamica.«

Tri ure prešle so, prišel je večer,
in mamica se je zgrozila;
nekod iz temé je skoviknil skovir —
brez sina je mamica bila.

